

מסביב לשלחן השבת

"היום הרת עולם, היום יעמיד במשפט כל יצורי עולמים".

מהו עניינו של יום ראש השנה? מצד אחד - למרות שזהו ראש חודש תשרי, איננו אומרים הלל. כי כאשר רבונו של עולם יושב על כסא דין ומכריע את חינו של כל אדם, איך אפשר לומר הלל בשמחה? ומצד שני - אסור לנו להיות עצובים, וגם אסור לנו להתנודות על חטאינו ביום זה. אם כן, מה אנו מצווים לעשות ביום קדוש זה?

עונים חז"ל במדקש: "אמר רבי עקיבא: אמרו לפניו (לפני ה')... מלכויות - כדי שתמליכוהו עליכם, זכרונות - כדי שיבא זכרוכם לטובה לפניו, שופרות - כדי שתעלה תפלתכם בתרועה לפניו".

תפילת מוסף של ראש השנה היא תפילה מיוחדת ובה יש שלש ברכות אמצעיות: מלכויות, זכרונות ושופרות, שטומנות בתוכן את כל המהות והרעיון של ראש השנה החדשה.

ברכת מלכויות - מדגישה את שלטונו המוחלט של ה' בעולם: "מלך על כל הארץ".

ברכת זכרונות - מזכירה את מעלת האדם, ובמיוחד את מעלת העם הנבחר שה' ברת עמו ברית - עם ישראל: "אתה זוכר כל יצורי קדם... זוכר הברית".

ברכת שופרות - מבחינה את עניינו של תקיעות השופר - כחלק מממלכת ה': "עלה אלקים בתרועה, ה' בקול שופר".

מכאן אנו למדים שהרעיון המרכזי בראש השנה הוא - המלכות ה' על העולם, וההבנה שאין שום דבר שקורה מסביבנו ללא שה' קבע אותו מראש! וכאשר אנו מבינים זאת - שאורלנו, גורל משפחתנו ואף מה יקרה בעם ישראל ובעולם כולו בשנה הבאה - תלוי בתפלותינו ובתשובתנו, אנו ממלא מתחרכים על חטאינו וכל מעשינו שהיו בניגוד לרצון ה', ומתקבלים אליו באהבה ונדב בעזרת ה' וגור דיננו לחיים טובים ואורכים ולשנה טובה ומתוקה!

מה רבו מעשיך ה'...

ימחו הדבר הכי מתוק בחג המתקרב: "שאלה אפא. "הרמונים והתמרים!" ענתה שירה. "נכון. יש עוד משה... "תפוח בדבש!" אמר גיל בשמחה.

"יפה, אז לפני שנגיע לחג, אספר לכם מעט על הדבש" אמרה אפא. "בתורה מופיע הפסוק "אך זבת חלב ודבש", הדבש המזכר בפסוק הוא התמר. בעבר נהגו לקרא לכל נוזל מתוק, שהוכן ממיצי פירות - בשם דבש, לכן מזכר דבש מתמרים, מתאנים ומפרות מתוקים אחרים".

"דבש הדבורים לא מופק מפר, אם כן, מדוע גם שמו דבש?" שאל גיל.

"גם דבש הדבורים קבל את הכינוי דבש, בגלל המתקוות שבו. עם הזמן, רק דבש הדבורים נותר עם השם 'דבש'. דבש התמרים מכנה 'סילאן' שהוא מיץ תמרים מרז, שמופק על ידי בשול התמרים".

"אני לא מבינה... אם הדבורה היא חיה טמאה, אז איך זה שהדבש הוא טהור, שהרי כל היוצא מן הטהור - הוא טהור?" הסתקרה שירה.

"שאלה מעולה! הדבורה טמאה ואסורה באכילה, אך דבשה טהור. אספיר: הדבש אינו נוזל בגוף הדבורה, (כמו החלב בגוף הפרה) אלא הוא צוף פרחים שעובר עבוד בתוך גופה ובפנקת. הדבורה יונקת את הצוף באמצעות חך ארך ואורגן אותו בצפק שבמרכז גופה, לשקרא "קבת דבש" שהוא כמו מחסן זמני. כשמגיעה הדבורה לפנקת, מפרישה את אגל הצוף ושם דבורים נוספות מעבדות אותו. הדבש בריא מאוד, ומשמש גם כתרופה במקרים רבים, כמו חזק מאור עיניו של האדם, כדברי המשנה".

מילה בעלת שני פירושים:

1. אבן חזקה = אחד משמותיו של הקב"ה
2. מספר רב של אנשים = ישוב בשומרון
3. מת = מקום ריק

הפירושים להסבר: 1. את לבב ואת לבב... 2. מי יעלה לנו השמימה... 3. הזאת לפנינו לעד...
הנהגה שמואל קיין - ירושלים

כותב עלון ילדים: הרב ישראל שנהג ויעל כהן

גדולי ישראל הכולו אהבה

ר' נפתלי צבי יהודה, נולד לר' יעקב ברוך בעיר מיר לפני 193 שנה. רבינו גדל ברב טובה ולמד מאביו את מידותיו הטובות. זמנים קלילות עשה באהלה של תורה, בעמל ושקידה שוכו אותו בידעיות ורחבות מאד בתורה. כשמלאו לרבינו 13 שנה, ארסו הגאון ר' איצ'לה - ראש נשיבת וולוז'ין, לבתו ור' נפתלי צבי עבר לוולוז'ין.

כל מות השבוע, לא הסב רבינו לסעודה עם בני ביתו, כדי שלא להפסיד זמן יקר ללמוד. פעם אחת במוצאי יום הכפורים, הגדיל ר' יצחק חותנו, כשכל בני המשפחה מסובים סביב השלחן, מלבד ר' נפתלי צבי. נאצו לחפשו ומצאוהו עוסק בתורה בחדר. התרעם עליו חותנו: "רק עכשו נגמרה תפלת הנעילה, עוד לא אכלת וכבר אתה יושב כאן בלמוד?" נאכילה מה תהא עליה?" רבינו קם ממקומו והצטרף אליהם, כשהוא מצטדק בחייד בישי: "שכחתי..."

באחד הימים, מצא ר' איצ'לה מכתב על שולחנו, מאת גאון דורו הרב דוד לוריא צ"ל והשתומם לקרא את השבחים שהעתיך על חתנו ר' נפתלי צבי. רק אז הבין שמעטים כמותו ובקש ממנו למסר שעורים בלישבה. מסירות והקדבה אין קץ הראה הנצי"ב כלפי בני הלישבה, הוא היה דואג להם ואוהבם כבניו.

פעם, בא אליו אב והביא עמו את בנו שילמד בישיבה. בקש האב מהנצי"ב, שגשים עין פקוחה על בנו לחידו. ענה לו הנצי"ב: "לך יש בן יחיד נלי - ארבע מאות בנים יחידים".

הנצי"ב אהב את ארץ ישראל בכל נפשו ומאודו והתכוון כל זמיו לעלות ארצה. בעקבות לחץ השלטון הרוסי לשנות את תכנית המלומדים בישיבה, נאלץ הנצי"ב לסגר את הישיבה ולעבר לנרשה כשבכוננו לעלות לארץ. בסוף קמיו השתדל להוציא את כל ספריו לאור, ואילו העשירו מאד את למוד התורה. זכותו תגן עלינו ועל כל ישראל.

ספריו לאור, ואילו העשירו מאד את למוד התורה. זכותו תגן עלינו ועל כל ישראל.

תקציר: המשחק "הגמד והענק" שנוהגים לשחק בפורים בכתה של שרון, גרם לחמוכים ועלבונות בין הבנות. בסופו של דבר, המנהלת הענישה את שרון על לא עול בכפה, שפגעה בחברה. רעות רוצה לספר לשרון על הסבה להתנהגותה המוזנה בזמן האחרון.

"לפני חצי שנה בערך נולד לי אח. הוא נולד לא בריא, עם פגמים בלב. הרופאים אומרים שכל קצו הוא בסכנת חיים - נאני רוצה לעזר ולא יכולה לעשות הרבה. אז בכל זמן פנוי שיש לי - אני מתפללת. הסתפלת עליה בהערכה. "רעות, אני כל כך מצטערת".

"על מה?"
"על זה שחשבת שאת סתם מתבודדת ולא נחמדה. מצטערת".
"זה בסדר" אמרה, "אנחנו בסך הכל בני אדם".
"לדעתי בדי לך לדבר עם ההורים שלך", אמרתי לה. "אולי תנסי לשכנע אותם לתת לך לדבר על זה עם שאר הבנות. נוכל לבקש מפלן לקרא תהלים ביחד. הכח של תפלה בצבור, יכול לחולל נפלאות ואולי נקרא התפלה הזו תציל את אחיך הקטן". "הם לא יסכימו", נאנחה רעות. "הם אומרים שלא צריך לספר לבקם על הבצירות שלך".
"אני בטוחה שאם תדברי אתם בהגיון, הם יקשיבו".
למחרת, נגשה אלי רעות ואור בפניה. "שרון, הם הסכימו! הם אמרו שתפלה משתפת מכל חלב באמת יכולה לעזר!"
"מוציאנו!" שמחתי, "אני אדבר עם המורה". המורה הסכימה, וקראה לרעות להסביר קצת את המצב. "אחי הקטן, שנולד לפני חצי שנה, לא כל כך בריא. אני מבקשת שתעזרו לי להתפלל למען אחי, כאלו היה זה אח שלכן. בבקשה".
רעות התישבה והבנות אמרו תהלים בכונה רבה. כאיתי אפילו דמעות זולגות אצל כמה מהבנות.

בסוף אמירת התהלים נגשתי אל סיון ובקשתי לדבר עמה. הבנתי מהנסיון עם רעות, שתקשרת היא דבר בונה. ספרתי לה הכל. איך שלומית נגשה אלי ואיך שקרה ונגמרה לכלו להאמין שאני האשמה האמתית. סיון הסתפקה עלי במשך כמה שניות בפה פתוח, "אני לא מאמינה, גם אני האמנתי לכל מה שהיא אמרה! אני כל כך מצטערת, שרון!" היא חבקה אותי חזק, ואז עיניה נפקחו, "השלומית הזו, אני לא יודעת מה אני אעשה לה!...!"
"אני חושבת שרק אם אגרים לה להעלב בפני כל הפתח, היא תבין כמה זו הרקשה לא נעימה". "סיון, את חברה טובה, אבל אני לא רוצה לפגוע באף אחת. אני לא חושבת שהיא צריכה להרגיש מה שהרגשתי אני. אבל אולי נוכל לגרים לה להבין ש..."
"יש לי רעיון", הציעה סיון.

המספר יבוא...

תאיר ניר

בנשיאות הרב ניר בן ארצי שליט"א

בס"ד, גליון מס' 71
ראש השנה - א' תשרי תשע"א
שנה טובה לכל בית ישראל!

בס"ד, גליון מס' 71
ראש השנה - א' תשרי תשע"א
שנה טובה לכל בית ישראל!

הקב"ה רוצה את אהבת עם ישראל, שיתחברו אליו וידבקו בו. נתן לנו שבתות, חגים ומועדים, ראש השנה, יום הכיפורים וסוכות שבהם הקב"ה עוצר ממהלך השנה. היום הראשון של ראש השנה ביחד עם ימי הסליחות שקדמו לו - מכפרים על חטאי עם ישראל של השנה שחלפה ומנקים את הקליפות. היום השני של ראש השנה, מטהר את עם ישראל ומכין אותו לקראת יום הכיפורים. השנה, ביום כיפור, עם ישראל ידבק בקלות לאבא שבשמיים שירד ויתחבר אלינו בארץ.

עם ישראל הרגיש בשנה זו, שהקב"ה מנהיג את העולם. הרגיש את כוחו של בורא עולם בכל העולם, בשיטפונות, הרי געש, רעידות אדמה, רוחות עזות והתעוררות גדולה לעלייה לארץ ישראל מאמריקה ומאירופה. אלו סימני גאולה והתגלות מלך המשיח ברחמים.

כשעם ישראל מלוכד ומאוחד - אין כוח בעולם שיכול להפריע ולקלקל לו. **כשכל עם ישראל יתלכד ויתאחד** - בפה אחד לקב"ה, אף מדינה, ארץ או מעצמה בעולם לא יוכלו לנגוע בו לרעה.

כשעם ישראל מלוכד ומאוחד - תמיד תהיה לו הצלחה בכל, שמחה, פרנסה בשפע וברכה.

עם ישראל הוא עם סגולה, המסוגל לעשות הכל. אותנו בחר הקב"ה והוא אוהב אותנו מאוד מאוד. הקב"ה מחכה ומשתוקק לבקשותינו, כמו אבא לילדיו. רק צריך לדעת איך מבקשים מבורא עולם.

בשנה החדשה הבאה עלינו לטובה, העולם הולך לעבור טלטלה חזקה פי כמה מהשנה החולפת. בכלכלה, בביטחון, רעידות אדמה, שיטפונות, הרי געש, צונאמים, רוחות עזות, סכסוכים בין מדינות ובתוכם. אלפי יהודים יגיעו לארץ מאמריקה ומאירופה. הכלכלה באמריקה ובאירופה תדער, בסין היא תתרוסק בשלב מסוים. בעם ישראל שבארץ ישראל - הכלכלה רק תפרח ותשגשג. לכל היהודים שיגורו בארץ ישראל ושיבואו מהעולם כולו לגור בארץ, תהיה ברכה והצלחה - גם אם ירצו לעבוד בחו"ל, העיקר שיגורו בארץ.

כל היהודים בארץ ובעולם, טוב יהיה להם שישקיעו אך ורק בארץ ישראל. תהיה להם ברכה בכל. ארץ ישראל היא כעת כמו תיבת נח, כל מי שיעלה אליה וישקיע בה, יינצל מהגלים ומהמשברים שיהיו בעולם.

יהודים רבים יחזרו בתשובה וישתוקקו להתקרב ולהדבק בקב"ה, כל זה מאהבתם ומרצונם החופשי. זהו אורו של משיח, שהולך ומתפשט בארץ ובעולם כולו. זוהי גאולה ברחמים והתגלות מלך המשיח - בימינו.

סודו וכונו של השופר

השופר מגרש ומסלק את היצר הרע מגור האדם והקליפות נשירות ללא כוח מיצר הרע. קול השופר בוקע, חותך ומרסק את הקליפות ומגיע ישר לליבו, רוחו ונשמתו של היהודי - מכין אותו ליום הכיפורים, ללא קליפות, ונותן לו הזדמנות לפתח חדש, דרך חדשה לחיים טובים טהורים וקדושים.

המספר יבוא...

בס"ד, גליון מס' 71

בס"ד, גליון מס' 71

בס"ד, גליון מס' 71

בס"ד, גליון מס' 71

בס"ד, גליון מס' 71

בס"ד, גליון מס' 71

בס"ד, גליון מס' 71

בס"ד, גליון מס' 71

בס"ד, גליון מס' 71

בס"ד, גליון מס' 71

בס"ד, גליון מס' 71

בס"ד, גליון מס' 71

בס"ד, גליון מס' 71

בס"ד, גליון מס' 71

בס"ד, גליון מס' 71

בס"ד, גליון מס' 71

בס"ד, גליון מס' 71

בס"ד, גליון מס' 71

בס"ד, גליון מס' 71

בס"ד, גליון מס' 71

בס"ד, גליון מס' 71

בס"ד, גליון מס' 71

בס"ד, גליון מס' 71

בס"ד, גליון מס' 71

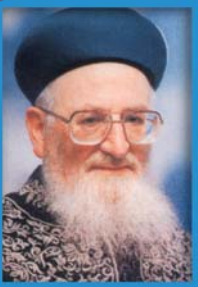
בס"ד, גליון מס' 71

בס"ד, גליון מס' 71

מעט מהלכות ראש השנה

מליל ראש השנה עד לאחר נעילה של יום כיפור, צריכים לומר "המלך הקדוש". אם טעה ואמר "האל הקדוש" או שמסופק, חוזר לראש התפילה. אין מועילה אמירת תשעים פעמים ברצף "המלך הקדוש" כמו שמועילה לגבי "ותן טל ומטר", על מנת להכריע כשמסופק שאמר כהוגן, כיון שבברכה זו אי אפשר לומר את כל הברכה "ברוך אתה ה' המלך הקדוש", שזו הזכרת שם שמים לבטלה ואם יאמר "המלך הקדוש" - אין זה הרגל לשינוי בתפילה (עי' מג"א תקפ"ג לאפוקי פר"ח וברכ"י ועי' שד"ח סי' ג' ס"ד, גר"ז ס"ב, מ"ב)

המתעורר מאליו לבכי בתפילת ראש השנה - אין הוא צריך למנוע עצמו מכך ויש שכתבו שאדברה בתפילה, צריך לעורר עצמו לבכי ולפחות להתפלל בקול בוכים. מכל מקום, כל זה לא צריך למנוע ממנו להיות שמח בראש השנה וכפי שאמר עזרא: "ואל תעצבו כי חדווה ה' היא מעוזכם". (עי' שעה"כ ר"ה נחמיה פ"ח פ"י, שד"ח מערכת ר"ה ועוד)

בסעודת ראש השנה, טוב להביא מאכלים מיוחדים שהם "סימנא טבא". אם שכחו לקנות או לבשל את אחד המאכלים, אין בכך סימן רע ורק יאמר את הבקשה לאותו מאכל בלי לאוכלו. (עי' כה"ח שם ס"ק ו', ע"פ הוריות י"ב א')

ראוי לאכול מכל מאכלי ה"סימנא טבא" אחרי הבקשה, אמנם אם אין המאכל עָרֵב לו, יבקש את הבקשה בראייה בלבד. (כה"ח תקפ"ג ס"ק ו')

כשאוכל תפוח בדבש לא יאמר: "יהי רצון שתתחדש עלינו שנה טובה ומתוקה **כדבש**", כי יש המקפידים לבשלו בסוכר ועוד, כי הפסוק אומר עליו: "דבש מצאת - אכול דיך" (משלי כ"ה, ט"ז) ואנו רוצים ברכה **ללא הגבלה**. על כן יאמר: "יהי רצון שתתחדש עלינו שנה טובה **ומתוקה**" (עפ"י בא"ח ניצבים ד - עיין מועד לכל חי על החשש שיש בתפוח בדבש, והיום נהגו ליקח תפוח בדבש בלי חשש).

נערך בידי הרב טל חיימוביץ'

גואלי יה - הרב ישי אביעזר שליט"א

האזינו לשופר

מה בין שופר לשופר גדול?

הנביא ישעיהו (כז) מלמדנו: **והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול ובאו האובדים בארץ אשור והנידחים בארץ מצרים והשתחוו לה' בהר הקודש בירושלים**. שופר גדול בדברי הנביא אינו שופר של ראש השנה, אלא שופר של גאולה. זהו שופר של קבוץ גלויות, שיאסוף את נדחי ישראל מכל אפסי ארץ לירושלים.

כך הבינו אנשי כנסת הגדולה ורבותינו ביבנה, כשתיקנו את הברכה העשירית בתפילת עמידה של חול, בנוסח של ישעיהו הנביא: **תקע בשופר גדול לחירותנו ושא נס לקבץ גלויותינו וקבצנו יחד מארבע כנפות הארץ לארצנו**.

אך **רבי אמנון ממגנצא** בתפילתו של רבי המרגשת **"ונתנה תוקף"**, הבין אחרת. בתאור הרת עולם הוא ממלל בלשונו, שהציע לכרות, את המילים הנאדרות: **ובשופר גדול ייתקע וקול דממה דקה יישמע**. הוא מחדש לנו חידוש נפלא.

ביום שבו **תינשא מלכותך**, תוקעים למעלה בשופר גדול. ביום הדין שומעים את השופר הגדול, המיועד לקבוץ הגלויות של הגאולה הגדולה. בישיבה של מטה ובישיבה של מעלה תוקעים בשופר. בבתי הכנסת של תוקעים בשופר, ובבית הכנסת של מעלה תוקעים בשופר גדול. בירושלים של מטה מזכירים את עקדת יצחק בתקיעת שופר, ובירושלים של מעלה תוקעים בשופר גדול מאילו של יצחק.

בארץ ישראל התחתונה תוקעים בשופר של איל, ובארץ ישראל

העליונה תוקעים בשופר גדול של גאולה.

רבי אמנון ממגנצא לימד שסדנא דארעא וסדנא דרקיעא חד הוא. מה שרואים כאן למטה בארץ, יש בשמים דוגמתו. רבי אמנון קרע לנו צוהר לעולם העליון, כדי שנוכל להציץ ולראות, ולו משהו, מה קורה שם ביום הדין. כשכאן תוקעים בשופר ושומעים תקיעה שברים ותרועה, בישיבה של מעלה תוקעים בשופר, וקול דממה דקה יישמע. כשכאן שומעים קול שופר, שומעים שם קול דממה דקה. תקיעת השופר העליונה היא שקט רוחני, לא ברעש ה' כי אם בקול דממה דקה.

ספר הזיכרונות בתפילתו של רבי אמנון הוא הפייסבוק שלנו, הוא **נקרא מאליו וחותרם יד כל אדם בו**. את הפייסבוק שלנו, אנחנו כותבים בעצמנו. כל אחד מכין לו את הפייסבוק שלו. לא כותבים בשמים את המעשים שלנו. אנחנו כמו ידינו ובמעשינו, כותבים את ספר הזיכרונות. **בלילה ההוא נדדה שנת המלך ויאמר להביא את ספר הזיכרונות והיו נקראים לפני המלך** (אסתר ו). מלך בשר ודם זקוק לספר זכרונות כדי לזכור. אך מלך מלכי המלכים מסתכל בפייסבוק של כל אחד, מה הוא בחר להראות בספר שלו.

הקב"ה קורא כביכול את מה שאנחנו כתבנו במעשינו במשך השנה. כך ביאר התנא (אבות ב): **הסתכל בשלשה דברים ואין אתה בא לידי עבירה, דע מה למעלה ממך עין רואה ואוזן שומעת וכל מעשיך בספר נכתבים**. יש שפירשו את דברי התנא, **דע מה למעלה - ממך**. כל מה שיש

למעלה הוא ממך. המעשים שלך הם הם הפייסבוק העליון. **חותם יד כל אדם בו** הוא האישור שלנו למעשים שנעשו על ידינו. כמו שאדם מזהה את כתב ידו, כך מעשיו הם שיעידו עליו כי הוא עצמו עשה אותם.

ביום הזיכרון אנחנו מזכירים, אך גם נזכרים. תקיעת השופר מזכירה את זכות אבותינו. **תקעו לפני בשופר של איל כדי שאזכור לכם עקדת יצחק** (ר"ה טז). השופר מזכיר את מסירות הנפש של אבותינו למען שמו יתברך. כשספר הזיכרונות פתוח למעלה ומזכיר את מעשינו במשך השנה, אנחנו מזכירים לפני הקב"ה את מסירות הנפש של אבותינו, ומבקשים

גזר דין טוב בזכותה. מראה השופר מזכיר את העקדה. צורת השופר מזכירה את **האיל נאחז בסבך**. אך קול השופר מזכיר את **קול שופר חזק מאד** של הר סיני. שני הרים אלה סיני ומוריה הם שני העניינים של השופר. מראה השופר הוא הר המוריה, וקול השופר הוא הר סיני. ללמדנו שתורה לא מתקיימת בלי מסירות נפש.

רבי אמנון מלמדנו בראש השנה, שכשתוקעים בשופר כאן - למעלה תוקעים בשופר גדול של גאולה. **שנת גאולי באה** אומר הנביא (ישעיהו סג). הגאולה מופיעה לעינינו. **מקבץ נדחי ישראל** מתרחש כאן ועכשיו. הקב"ה גואל ישראל בהווה. אנחנו מברכים בכל יום בלשון הווה **גואל ישראל ומקבץ נדחי עמו ישראל**. תקיעת השופר של ישראל היא גילוי מלכות שמים בישראל ובעולם. **והיה ה' למלך על כל הארץ**, הוא שמקבץ נדחי ישראל בונה את ירושלים ומחזיר שכינתו לציון.

רבי אמנון קרע לנו צוהר לעולם העליון, כדי שנוכל להציץ ולראות, ולו משהו, מה קורה שם ביום הדין. כשכאן תוקעים בשופר ושומעים תקיעה שברים ותרועה, בישיבה של מעלה תוקעים בשופר, וקול דממה דקה יישמע. כשכאן שומעים קול שופר, שומעים שם קול דממה דקה. תקיעת השופר העליונה היא שקט רוחני, לא ברעש ה' כי אם בקול דממה דקה.

"צדיק כתמר יפרח" - מדברי מורנו ורבנו הרב ניר בן ארצי שליט"א

הדרך להתחבר לקב"ה

"אתה בחרתנו מכל העמים, אהבת אותנו ורצית בנו... ותתן לנו ה' אלוקינו באהבה את יום הזיכרון הזה..."

מאהבת ה' אותנו, נתן לנו הקב"ה את יום הזיכרון בכל שנה ושנה. יום בו כולנו עומדים ניצבים מול הקב"ה, כנועים, משתחוים ומאמינים בו יתברך. לאחר עשרת ימי התשובה, מגיעים אנו ליום הכיפורים מתוך ענווה ויתרה והכנעה וכך מתחברים ונדבקים לקב"ה.

הענווה וההכנעה היא הדרך היחידה לדבוק בקב"ה, "ואתם הדבקים בה' אלוקיכם חיים כולכם היום". כך היה גם במעמד הר סיני, כאשר אמרו בני ישראל לקב"ה "כל אשר

דבר ה' **נעשה ונשמע**" (שמות כד, ז). "נעשה ונשמע" - הוא ביטוי של ענווה והכנעה לפני הקב"ה. בדרך כלל אדם רוצה לפני שהוא מקבל על עצמו משימה, לשמוע, לבדוק ולראות מהי המשימה, אם תמצא חן בעיניו - יעשה אותה, אם לאו - לא יעשה אותה.

למעוניינים במגישה עם **הרב ניר בן ארצי שליט"א** להתייעצות וברכה ניתן להתקשר לטל' 1-599-599-590 בין השעות 10:00 ל-15:00 בימים א'-ה'

גדול. זהו רצון ה' שאדם יעשה את רצונו יתברך, בלי לשאול, בלי להטיל ספק וללא התעניינות. זהו כוח האמונה והביטחון בה', לעשות בלי לשמוע ובל

על פי עקרונות, בדרך זו - יבין ובסופו של דבר ידע הכל. דרך העשייה תבוא גם השמיעה. זוהי דרכו של אבא שבשמיים. על פי עקרונות זה, יהודי הנותן צדקה או העושה חסד, אם נותן בלי פרסום ובלי שיידעו שנתן - הקב"ה כבר ידאג שידעו. כאשר אדם תורם בסתר, רק הקב"ה יודע שתרם והנתינה שלו היא כולה לקב"ה. אין כאן "כוחי ועוצם ידי". האדם מביע את אמונתו בקב"ה **שהוא** נותן לו את היכולת לתרום ולתת. כאשר אדם נותן בפומבי, שהוא מרגיש **שהוא** נותן - שזה שייך לו.

נתינה מתוך ענווה והכנעה, גדולה היא הרבה יותר ומעידה היא על אמונה וביטחון גדולים בקב"ה. לאדם יש קושי לתת כיון שהוא רכושני, אך אם בכל זאת מתגבר ונותן, זהו כוח האמונה הפותח לו ברכה עד בלי די. שנזכה כולנו להיות בענווה ובהכנעה - אלו הכלים להתחבר לבורא עולם ולקבל את אורו של משיח, ההולך ומאיר בארץ ובעולם כולו.

למעוניינים במגישה עם **הרב ניר בן ארצי שליט"א** להתייעצות וברכה ניתן להתקשר לטל' 1-599-599-590 בין השעות 10:00 ל-15:00 בימים א'-ה'

סיפור לשבת - בארצות אחר בית חם"

ערב ראש השנה" הסביר לו סבו. "היום לא תוקעים בשופר; מחר בבוקר נתקע בשופר בבית הכנסת". הילד לא הבין וגם לא רצה לנסות. הוא צעק, רקע ברגליו והתעקש: "עוד תקיעה אחת! עוד תקיעה אחת!" לאחר זמן סבו התרכך לשמע הבכי של נכדו האהוב והוא תקע תקיעה אחת. בראש השנה, לפני תקיעת השופר, היה הרבי נושא דברים. ניגש ה"מנחת אלעזר" אל ארון הקודש, פתח אותו ואמר: "ריבון העולמים! עלי לבקש מחילה. כתוב בספרי ההלכה שלא לתקוע בשופר בערב ראש השנה, אך אני תקעתי ביום זה".

הוא החל לבכות וקרא: "האם אתה יודע, ריבונו של עולם, מדוע עברתי על המנהג המקובל? היה זה מפני שנכדי הקטן שכב על הרצפה והתחנן שאתקע בשבילי תקיעה אחת בשופר. לבי נמס בקרבי, לא יכולתי לראות אותו בוכה - לכן תקעתי פעם נוספת, למרות שלא נהוג לעשות כך.

"טאטע (אבא)! כיצד תוכל לעמוד מנגד ולראות את בניך אהוביך שוכבים על הרצפה וקוראים לך טאטע, עוד תקיעה אחת?! תקע בשופר גדול לחרותנו! תקע בשופר המבשר על ביאת הגאולה השלימה! הלא אפילו אם לא הגיעה השעה, כיצד תוכל לראות את ילדיך בוכים ולא לעשות דבר?!" באותה שנה - סיים הרב ברוך את סיפורו - התקיעה בשופר התעכבה למשך זמן רב. כל הקהל בכו ללא הרף יחד עם הרבי.

בראש השנה, לפני תקיעת השופר, היה הרבי נושא דברים. ניגש ה"מנחת אלעזר" אל ארון הקודש, פתח אותו ואמר: "ריבון העולמים! עלי לבקש מחילה. כתוב בספרי ההלכה שלא לתקוע בשופר בערב ראש השנה, אך אני תקעתי ביום זה".

